

ČESKÁ REPUBLIKA
USNESENÍ
Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Vojena Güttlera a soudců Ivany Janů a Františka Duchoně (soudce zpravodaj) ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky společnosti **PSI Aktiengesellschaft für Produkte und Systeme der Informationstechnologie, a. s.**, se sídlem Spolková republika Německo, 10178 Berlín, Dirksenstrasse 42-44, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Sokolovská 49/5, proti usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 4. 2010, čj. ÚOHS-S47/2010/VZ-5161/2010/540/PVé, a rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 8. 2010, čj. ÚOHS-R55/2010/VZ-12748/2010/310-JHr, t a k t o :

Ústavní stížnost se o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včasnou ústavní stížností, splňující i ostatní formální náležitosti stanovené zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o Ústavním soudu“), stěžovatelka navrhla zrušení shora uvedených rozhodnutí, jako porušujících její právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále „Listina“) a v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, dále právo nebýt diskriminován a právo na rovné postavení účastníků řízení zakotvené v čl. 3 odst. 1, čl. 37 odst. 3, a čl. 2 odst. 2 Listiny.

II.

Z připojených listin Ústavní soud zjistil, že usnesením Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 4. 2010, čj. ÚOHS-S47/2010/VZ-5161/2010/540/PVé, (dále jen „Úřad“) bylo přerušeno správní řízení sp. zn. S 47/2010/540/PVé, zahájené dne 4. 2. 2010, ve věci přezkoumání úkonů zadavatele (ČEZ Distribuce a. s.), ve veřejné zakázce „Nový jednotný dispečerský systém sítí vvn,vn a nn (DŘS), do doby nabytí právní moci rozsudku ve věci žaloby na určení neplatnosti odstoupení od smlouvy o dílo, ze dne 16. 11. 2009, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 20 CM 256/2009.

Proti tomuto usnesení podala stěžovatelka rozklad, o kterém rozhodl předseda Úřadu dne 24. 8. 2010, rozhodnutím čj. ÚOHS-R55/2010/VZ-12748/2010/310/JHr, tak, že shora uvedené rozhodnutí potvrdil a rozklad stěžovatelky zamítl.

III.

Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy ČR soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že ve smyslu jejího čl. 87 odst. 1 písm. d) rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod. Jestliže ústavní stížnost směřuje proti rozhodnutí vydanému v soudním, respektive správním řízení, není samo o sobě významné, je-li namítána jeho věcná nesprávnost; pravomoc Ústavního soudu je založena výlučně k přezkumu z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení (resp. rozhodnutím v něm vydaným) nebyly dotčeny předpisy ústavního pořádku chráněná práva nebo svobody účastníka.

Stěžovatelka svou obsáhlou ústavní stížností vytýká Úřadu, že přerušil řízení, aniž by současně přijal opatření, umožňující zadavateli uzavření smlouvy o dílo s jiným vybraným uchazečem. Tvrdí, že tímto postupem jí znemožnil domáhat se zákonem stanoveným způsobem ochrany proti rozhodnutí o vyloučení, respektive přezkumu jeho zákonnosti a nezákonně a neoprávněně tak zvýhodnil druhého účastníka řízení. Ústavní soud proto posuzoval, zda postup Úřadu ve věci stěžovatelky nezakládá nepřijatelné ústavněprávní konsekvence, tj. zda nepředstavuje nepřípustný zásah do jejího právního postavení v té rovině, v níž jí je poskytována ochrana ústavněprávními předpisy. Takovou skutečnost však v jeho procesním postupu, ani v ústavní stížnosti napadených rozhodnutích, neshledal.

Protože, v souladu s návrhem stěžovatelky, považoval Úřad závěr, vyplývající z budoucího rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, za nezbytný pro přezkum vlastního zadávacího řízení (posouzení předběžné otázky podle § 57 odst. 2 správního řádu), postupoval podle § 64 citovaného zákona a řízení přerušil, což řádně zdůvodnil. V jeho postupu, plně respektujícím návrh stěžovatelky a odpovídajícím příslušným ustanovením správního řádu a zákona o veřejných zakázkách, Ústavní soud neshledal stěžovatelkou tvrzená pochybení, způsobující zásah do jejích základních práv.

Vydání rozhodnutí ve věci samé, tedy vyřešení otázky, zda byl zadavatel oprávněn vyloučit stěžovatelku ze zadávacího řízení, závisí na vyřešení předběžné otázky, o níž je oprávněn rozhodnout (k její žalobě) příslušný Krajský soud v Ústí nad

Labem. Úřad si o této předběžné otázce nemohl učinit samostatný úsudek, neboť z § 57 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu v takovém případě přerušit řízení podle § 64 správního řádu. Veřejná moc Úřadu tak byla uplatněna v souladu se zákonem a postavení stěžovatelky jako účastníka řízení bylo plně respektováno.

Ústavní soud tak nezjistil, že by shora označenými rozhodnutími, napadenými ústavní stížností, bylo zasaženo základních práv stěžovatelky. Právní závěry Úřadu považuje za výsledek aplikace a interpretace právních předpisů, jež jsou v mezích ústavnosti a nejsou důsledkem svévole či libovůle v jeho rozhodování. Proto byla její ústavní stížnost, mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků, odmítnuta podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu jako zjevně neopodstatněná.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Brně dne 22. března 2012

Vojen Güttler, v. r.
předseda I. senátu Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Naděžda Řeháčková